

שחקוק על אלו הצורות ולעורר לו עליו כמו שראוי, וזה אליך ה' נפשי אשא. שלש צורות אחרות, וכל אלו שמתפשטים מהם - תהלה לדוד, וזה יביעו ירננו יאמרו ידברו - כלם אוכלים ונהנים כל אחד ואחד פראוי לו.

מבאן ואליך יאמר אדם צרת לבו, (תהלים ב) יענך ה' ביום צרה. צרה על המעברת שישבת על המשבר, ומתהפכים כלם להיות סגורים על האדם. ושלש פסיעות שעושה, הפונה בהן למיכאל^ל וגבריאל^ל רפאל^ל שיצא משלש מחנות שכינה, ועל זה פתוב (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. (ע"כ מזהשטמות)

אז אותה רוח קדושה עולה למעלה, ומעידה עליו לפני המלך הקדוש, ואז מצוה המלך העליון לכתב לפניו את כל אותם בני היכלו, כל אלו הנודעים לפניו. זהו שכתוב (מלאכי א) ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו. מה זה ולחשבי שמו? כמו שנאמר (שמות לה) (חשב האפוד) וחשבי מחשבות, אותם שעושים לשמו אמנות בכל. אמנות התפלין - בבתייהן, ברצועותיהן וכתבתן. אמנות הציצית - בחוטיהן בחוט התכלת. אמנות המזוזה. ואלה הם חשבי שמו, וכתוב (שם) וחשבי מחשבות.

ורא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא משתבח בו ומכריז עליו בכל העולמות: ראו איזו בריה בראתי בעולמי! ומי שיפגס לפניו לבית הכנסת, פשיצא מהשער שלו ואין תפלין בראשו וציצית בלבושו, ואומר (תהלים ה) אשתחוה אל היכל קדשך

וגרמיה לגבי אדם דחקיק על אינון דיוקנין ולא תערא ליה עליה פדקא חזי, והיינו אליך ה' נפשי אשא. תלת דיוקנין אחרנין וכל אינון דמתפשטי מנייהו, תהלה לדוד והיינו יביעו ירננו יאמרו ידברו, פלהו אכלי ואתהנון כל חד וחד פדחזי ליה.

מבאן ולהלאה לימא בר נש עאקו דלביה (תהלים כ) יענך ה' ביום צרה עאקו דעוברתא דיתבא בעאקו ומתהפכי כלהו סניגורין עליה דבר נש. ושלש פסיעות שעושה הפונה בהם למכאל^ל וגבריאל^ל רפאל^ל שיצא משלש מחנות שכינה ועל דא כתיב (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. (עד כאן מזהשטמות).

ברין ההוא רוחא קדישא סלקא לעילא, ואסהיד עליה קמי מלפא קדישא, פדין פקיד מלפא עלאה, למכתב קמיה כל אינון בני היכליה, כל אינון דאשתמודען קמיה, הדא הוא דכתיב, (מלאכי א) ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יי' ולחושבי שמו. מאי ולחושבי שמו. כמה דאת אמר (שמות לה) (ס"א חשב האפוד) וחושבי מחשבות, אינון דעבדין לשמיה, אומנותא בכלא, אומנותא דתפילין, בבתייהון ברצועיהון וכתבתיהון. אומנותא דציצית, בחוטיהון, בחוטא דתכלתא. אומנותא דמזוזה. ואלין אינון חושבי שמו. וכתוב (שם) וחושבי מחשבות.

ורא עוד אלא דקודשא בריה הוא משתבח ביה, ומכריז עליה בכלהו עלמין, חמו מה בריה עבדית בעולמי. ומאן דייעול קמיה לבי כנישתא, פד נפק מתרעיה, ולא תפילין פרישיה וציצית בלבושיה, ואומר (תהלים ה) אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך. קדשא